

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **M.A.** , bytem ...,
zastoupen advokátem Mgr. Janem Hoškem, sídlem Sokolovská 980,
Strakonice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na **Město Sušice**, sídlem nám. Svobody 138, Sušice
řízení: **Povodí Vltavy, s. p.**, sídlem Holečkova 3178/8, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Hoška, advokáta.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 7. 3. 2016, č. j. ŽP/3983/16 (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), kterým bylo podle § 43 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „*vodní zákon*“) rozhodnuto, že povrchové vody vyskytující se v otevřeném příkopu na pozemních parc. č. x, x, x a x v k. ú. x, jsou vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobce je na rozdíl od žalovaného přesvědčen, že na jeho pozemku se žádné přirozené povrchové vody nevyskytují, vyskytuje se zde pouze odpadní voda tekoucí meliorační strouhou na pozemku žalobce z přepadů septiků v části obce x. Podle § 2 odst. 1 zák. č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen vodní zákon) „*Povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních.*“ Odpadní voda vytékající z přepadů septiků rozhodně charakter vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu nemá.
3. Smysl úvah žalovaného ve vztahu k posouzení charakteru meliorační strouhy vedoucí přes žalobcův pozemek jako vodní tok není žalobci příliš srozumitelný, respektive odvolací správní orgán těmito úvahami sám jaké své rozhodnutí tak rozhodnutí prvoinstančního orgánu popírá. Jediný závěr, který z těchto úvah totiž lze učinit, je ten, že žalovaný uzavřel, že veškeré vody, které vytékají z kanalizace v části obce x bez jakéhokoli čistícího procesu z výusti VKV1 do otevřené meliorační strouhy na pozemku žalobce, jsou vodami odpadními. Podle § 43 odst. 1 vodního zákona „*Vodní toky jsou povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.*“ (Jak již byl výše citován § 2 odst. 1 vodního zákona, povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu. Vytékají-li tedy dle závěrů odvolacího správního orgánu z výusti VKV1 do meliorační strouhy na pozemku žalobce výlučně vody odpadní (přepad ze septiků smísený se srážkovými vodami a podzemními vodami, které vzájemným smísením v jednotné kanalizaci získaly charakter vod odpadních), nemůže mít vodní proud v meliorační strouze navazující na kanalizační výúst charakter vodního toku, neboť se jedná o vody odpadní, tedy nikoli vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu. Již tento argument sám o sobě svědčí pro nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
4. Žalobce poukazoval na neexistenci kolaudačního rozhodnutí stavby kanalizace v širších souvislostech. Pokud by totiž v řízení o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových naposledy vydaného Městským úřadem v Sušici, odborem životního prostředí ze dne 8. 12. 2010, č. j. 2473/10/ZPR/Kal potvrzeného naposledy rozhodnutím

Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 18. 11. 2013, č. j. ŽP/11394/13 zrušeného pravomocně k žalobě podané žalobcem rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2015, č. j. 57 A 7/2014-58 a po zamítnutí kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015-34 správní orgán prvního stupně - Městský úřad v Sušici vycházel z neexistence kolaudačního rozhodnutí ke kanalizaci v části obce x, nemohlo by být povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových vůbec vydáno a předmět správního řízení, jehož výsledkem jsou rozhodnutí správních orgánů napadená touto žalobou, by odpadl. Pokud by naopak správní orgán prvního stupně měl k dispozici takové rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje jako správního orgánu prvního stupně, případně rozhodnutí Ministerstva zemědělství jako správního orgánu odvolacího o charakteru vod vytékajících z kanalizace do meliorační strouhy na pozemku žalobce, že se o vodní tok nejedná a meliorační strouhou povrchové vody netečou, nemohl by vůbec povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových vydat.

5. Žalobce uvedl, i nadále správní orgány obou stupňů opětovně argumentují historickými desítky let starými dokumenty, které pro aktuální rozhodnutí ve věci nemají žádnou vypovídací ani důkazní hodnotu a jejich obsah je ve vztahu k současné situaci v místě naprosto neověřitelný. Z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze pak rozhodně nevyplývá, že by aktuální zjištění situace na místě samém mělo mít pouze doplňující funkci, jak účelově uvádí odvolací správní orgán, ale naopak funkci zásadní, kdy soud konstatoval, že je nutno provést rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování za účelem zjištění skutkového stavu, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, mimo jiné ke zjištění, zda se v dané lokalitě dostává dešťových vod v takovém rozsahu, aby bylo možno usoudit na tečení vody trvale nebo po převažující část roku, a dále mimo jiné ke zjištění, zda sporný potůček konstatovaný ve zprávách z roku 1940 a 1941 stále existuje a případně zda napájí sporný vodní tok a v jaké intenzitě, aby bylo možno usoudit na tečení vody trvale nebo po převažující část roku. Dochované historické doklady týkající se úprav odtokových poměrů v místě, a to dokonce plánovaných, dle přesvědčení žalobce rozhodně nemohou být způsobilé pro rozhodnutí v této věci, pokud není exaktně ověřitelné, zda vůbec podle těchto historických dokladů bylo postupováno. Žalobce tyto doklady za relevantní listinné důkazy nepovažuje, a to mimo jiné proto, že neexistuje kolaudační rozhodnutí, kterým by měl být řetězec těchto dokladů završen, žádné exaktní šetření k ověření, zda vůbec bylo podle předmětných dokladů stavebně postupováno, pak odvolací správní orgán ani správní orgán prvního stupně neprovedl. Žalovaný sice správně uvádí, že nelze každý trvalý (nebo po převažující část roku) průtok povrchové vody v zemním otevřeném korytě považovat za vodní tok ve smyslu vodního zákona, nicméně v rozporu se zákonnou úpravou tak v této věci bylo rozhodnuto.
6. Žalobce dále namítl, že působí velmi zvláště, pokud zrušující rozhodnutí ministerstva je datováno teprve 3. 11. 2015 a již dne 7. 9. 2015 a 24. 9. 2015 prováděl krajský úřad (samozřejmě bez jakéhokoli vyrozumění žalobce či jeho právního zástupce) ve věci místní šetření jako jeden z podkladů pro rozhodnutí v této věci. Tato skutečnost jen podporuje přesvědčení žalobce, že v této věci není postupováno standardně, nýbrž naopak dochází ke zneužívání veřejné moci, kterou správní orgány v této věci disponují, ve prospěch Města Sušice. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3A 233/2011-64 byl do datové schránky právního zástupce žalobce doručen dne 5. 8. 2015, žalobce předpokládá, že ve stejném časovém okamžiku byl doručen i žalovanému. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, a proto se žádná ze stran sporu s odůvodněním rozsudku nemohla seznámit dříve, správní

orgán prvního stupně pak účastníkem řízení nebyl, a to ani vedlejším. Žalovaný pak vydal kasační rozhodnutí k prvostupňovému rozhodnutí teprve dne 3. 11. 2015. Pokud žalovaný rozvíjí teorie, že správní orgán prvního stupně se pravděpodobně s rozsudkem seznámil dříve a sám aktivně zahájil provádění místních šetření ještě předtím, než bylo jeho rozhodnutí žalovaným zrušeno, jedná se o teorie zcela absurdní a neobhajitelné. Žalovaný by měl jasně vysvětlit, kdy, z jakého zdroje a jakým způsobem se v souladu se zákonem (správním řádem) správní orgán dozvěděl o obsahu zmíněného rozsudku, zda nahlížel do soudního spisu (k čemuž v podstatě nebyl oprávněn, neboť nebyl účastníkem řízení), zda nahlížel do spisu odvolacího správního orgánu (o čemž ve spise není záznam, alespoň nebyl v době, kdy jej právní zástupce žalobce před vydáním druhostupňového rozhodnutí prostudoval), zda jej se závěrem soudu neformálně seznámil odvolací správní orgán ještě před vydáním zrušujícího rozhodnutí či osoba zúčastněná na řízení Město Sušice (ani jeden tomu nebyl oprávněn dle žádného ustanovení správního řádu či jiného právního předpisu), zda jej provedením místních šetření pověřil odvolací správní orgán ještě před vydáním zrušujícího rozhodnutí (o čemž ve spise není záznam, alespoň nebyl v době, kdy jej právní zástupce žalobce před vydáním rozhodnutí prostudoval), což by bylo v rozporu jak se základními zásadami správního řízení, tak s právní úpravou správního řízení před správními orgány v řízení v prvním stupni a v řízení odvolacím. Jediné logické vysvětlení, které se nabízí, je to, že žalovaný neformálně pověřil správní orgán prvního stupně provedením místních šetření bez účasti žalobce ještě předtím, než vydal kasační rozhodnutí, což je z hlediska platné právní úpravy zcela neakceptovatelné, naprosto nestandardní a nasvědčující zneužívání pravomoci úřední osoby, kdy pro takovýto postup není v zákoně opora. Argumenty žalovaného jsou zcela absurdní a v podstatě se jedná pouze o ničím nepodložené dohady, pokud odvolací správní orgán není schopen či ochoten vysvětlit, jakým způsobem se správní orgán prvního stupně dozvěděl o obsahu výše uvedeného rozsudku a na základě čeho dospěl k závěru, že odvolací správní orgán jeho rozhodnutí zruší o cca dva měsíce dříve, než se tak stalo. Argumenty lhůtami uvedenými § 115 odst. 11 vodního zákona pro vydání rozhodnutí jsou rovněž zcela nepřipadné, pokud by tyto lhůty začaly běžet teprve od doručení kasačního rozhodnutí odvolacího správního orgánu správnímu orgánu prvního stupně, kdy by si správní orgán prvního stupně snadno obhájil prodlouženou tříměsíční lhůtu pro vydání rozhodnutí s ohledem na nutnost provést opakovaná místní šetření. Odvolací správní orgán, potažmo správní orgán prvního stupně, hrubým způsobem zkrátil žalobce jako účastníka řízení na jeho právech garantovaných mu správním řádem a v širším smyslu i Ústavou ČR a Listinou, pokud s pofidérní argumentací, že vlastně šetřil jeho náklady a nechtěl jej nadměrně zatěžovat, jej o konání místních šetření nevyrozuměl. Pokud by správní orgány činné v této záležitosti a související záležitosti o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových (Městský úřad Sušice, Krajský úřad Plzeňského kraje, Ministerstvo zemědělství) skutečně chtěly postupovat férově a nezatěžovat žalobce jako účastníka řízení jakož i své rozpočty zbytečnými náklady, nedošlo by k vydávání takových rozhodnutí, které již 3x byly zrušeny v řízení o správních žalobách (v této věci zatím lx) a žalované správní orgány byly zavázány k náhradě nákladů řízení. Skutečným důvod, proč žalobce nebyl jako účastník řízení vyrozuměn o konání místních šetření, je dle přesvědčení žalobce ten, aby žalobce jako účastník řízení nemohl namítat, že správní orgán při zajišťování důkazů postupoval protiprávně, nezaznamenal skutečné údaje, místní šetření neproběhlo v tvrzený den a fotografie nebyly skutečně v tvrzený den provedeny. Tyto námitky nelze z důvodu neúčasti žalobce při místních šetřeních bez pochybností vyvrátit. Při stejné logice, jakou zaujímá odvolací správní orgán, by pak mohl správní orgán

provádět výslech svědků bez účasti účastníků správního řízení a teprve následně účastníky řízení s obsahem protokolu seznámit, neboť by šlo o pouhé opatřování protokolu o výslechu svědků do spisu. Písemné protokoly a fotografie z místních šetření provedených správním orgánem prvního stupně ještě předtím, než bylo opětovně řízení před správním orgánem prvního stupně zahájeno (tedy do právní moci zrušujícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu), nadto opatřené bez vyrozumění a účasti žalobce jako účastníka řízení, považuje žalobce za důkazy ve správním řízení nepoužitelné, opatřené nezákonně v rozporu s následujícími ustanoveními správního řádu: Podle § 51 odst. 2 správního řádu „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*“ Žalobce jako účastník řízení o provedení důkazu místními šetřeními vyrozuměn nebyl, ač se práva účasti na nich nevzdal. Podle § 54 odst. 1, 3 správního řádu „*Vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138. O ohledání na místě správní orgán vyrozumí též toho, kdo je oprávněn s předmětem ohledání nakládat, nejedná-li se o osobu, které se usnesení oznamuje podle odstavce.*“ Žalobce jako výlučný vlastník pozemku a tedy osoba oprávněná s předmětem ohledání nakládat, na kterém správní orgán prvního stupně prováděl místní šetření, tedy ohledání na místě, nebyl správním orgánem prvního stupně v rozporu s výše citovaným ustanovením správního řádu o ohledání vůbec vyrozuměn, ač žádné nebezpečí z prodlení nehrozilo. Tímto kromě porušení výše citovaných ustanovení správního řádu se úřední osoby zúčastněné na místním šetření dopustily hrubého zásahu do vlastnického práva žalobce, pokud bez jeho vědomí a souhlasu a bez jakéhokoli předchozího vyrozumění vstupovaly na jeho soukromý pozemek.

7. Žalobce se nedomnívá, že „kvalita“ vypouštěných odpadních vod do meliorační strouhy na pozemku žalobce, tak jak je popsána v znaleckém posudku RNDr. H. (pokud jde o shodné příjmení s právním zástupcem žalobce, jedná se o pouhou shodu jmen bez jakéhokoli byť i vzdáleného příbuzenského vztahu), je bez významu pro toto řízení, pokud tento listinný důkaz prokazuje, že z obecní kanalizace nevytékají na pozemek žalobce povrchové vody, nýbrž pouze fekáliemi kontaminované zdraví ohrožující odpadní vody nepodrobené jakémukoli čistícímu procesu. Tyto argumenty jsou dle přesvědčení žalobce v řízení o vydání rozhodnutí v pochybnostech o tom, zda jde o vodní tok, zcela relevantní nejméně v tom ohledu, že v tvrzeném vodním toku teče pouze odpadní voda, jak ostatně sám právně zargumentoval i odvolací správní orgán, a tudíž se nemůže jednat o vodní tok, neboť v něm netečou vody povrchové.
8. Argumentace žalovaného rozhodnutími správních orgánů z doby let 1996 - 2010 žalobce odmítá opětovně s tím, že doposud nebyla prokázána existence kolaudačního rozhodnutí (rozhodnutí o povolení k užívání stavby) předmětné kanalizace, a tedy vůbec nebylo prokázáno, že se jedná o stavu (vodní dílo) provozovanou oprávněně. Na fakt, že z historických podkladů nelze vycházet, byl ostatně v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015 č. j. 3A 233/2011-64 žalovaný již jednou upozorněn, přesto tak opakovaně činí a nerespektuje tak závazný právní názor již jednou soudem vyjádřený. Je pak zvláštní, že pokud jde o aktuální námitky žalobce ohledně kontaminace jeho pozemku vypouštění odpadními vodami, odkazuje žalobce odvolací správní orgán na vodoprávní řízení ve věci vydaného povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových s tím, že tato otázka není předmětem tohoto řízení, zároveň ovšem argumentuje mimo jiné povolením k

vypouštění odpadních vod do údajného vodního toku vydaným Místním národním výborem ve x ze dne 28. 8. 1965, č. j. Vod.239/65-Š podle dávno neplatného zákona č. 11/1955 Sb., o vodním hospodářství, což není příliš pochopitelné. Je pak nutné zdůraznit, že odvolacím správním orgánem citované poslední rozhodnutí vodoprávního úřadu - Městského úřadu Sušice, odboru životního prostředí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze dne 8. 12. 2010 je nepravomocné v důsledku zrušení jej potvrzujícího rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 11. 2013, č. j. ZP/11394/13, což svědčí na jednu stranu o opakovaně nezákonném postupu vodoprávního úřadu, nad kterým se ovšem na druhou stranu nelze příliš podívat, pokud příslušný odbor Městského úřadu v Sušici vydává kontroverzní vodoprávní povolení při nerespektování základních zásad správního řízení a práv účastníků správního řízení Městu Sušice jako žadateli o vydání takového povolení, kdy konflikt zájmů je v tomto případě naprosto nepochybný.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě pouze rozvádí své neobhájitelné úvahy, kdy na jednu stranu správně konstatuje, že z kanalizační výusti VKV1 vytéká do meliorační strouhy výlučně odpadní voda, na stranu druhou absurdně dovozuje, že je vypouštěna do vod povrchových bez jakéhokoli vysvětlení, kde (z jakého zdroje) se za kanalizační výusti VKV1 objevují v meliorační strouze povrchové vody, tedy vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu. Argumentace rozhodnutím z roku 1965 ze strany odvolacího správního orgánu je zcela nepřipadná, pokud toto rozhodnutí dávno neplatí, a žalobce nevidí jediný důvod, proč by jej nebylo možno zpochybňovat, pokud vodoprávní řízení nebylo završeno řádným kolaudačním rozhodnutím obecní kanalizace, která tak je stavbou neoprávněnou. Navíc pak, jak již bylo výše uvedeno, žalobci uniká, proč na jednu stranu odvolací správní orgán argumenty o nezákonnosti posledních vodoprávních rozhodnutí ve vztahu ke kvalitě vypouštěných odpadních vod do meliorační strouhy odmítá s tím, že toto by mělo být předmětem jiného vodoprávního řízení, a na druhou stranu, pokud se mu to hodí, nezákonnými rozhodnutími vydanými v těchto vodoprávních řízeních argumentuje. Dovožuje-li pak odvolací správní orgán charakter vod tekoucích meliorační strouhou z historického rozhodnutí z roku 1965, opětovně nerespektuje závazný právní názor vyjádřený v několikrát zmiňovaném rozsudku Městského soudu v Praze, že z historických dokumentů nelze při posuzování takového otázky vycházet.
10. Žalovaný v podstatě opakuje pochybení, které mu již jednou bylo rozsudkem Městského soudu v Praze vytčeno. Žalobce je nucen zopakovat své argumenty z předchozí žaloby o soudní přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy, kdy již v minulosti uvedl, že pro posouzení otázky, zda do kanalizace rovněž vtéká místní potůček, jak správní orgány obou stupňů opakovaně účelově a nepravdivě dovozují, považuje žalobce letité průvodní zprávy ing. Z. z roku 1940 a ing. B. z roku 1941 z nikdy nerealizovaného návrhu na úpravu odtokových poměrů v obci x za zcela bez významu v porovnání se zjištěními při místních šetřeních, kterých měl žalobce možnost se zúčastnit a při kterých žádný potůček vtékající do kanalizace v části obce x nalezen nebyl, jak ostatně z protokolů o místním šetření nepřímo vyplývá. Podle projektové dokumentace zpracované před cca 75 lety za účelem vybudování kanalizace v původní obci x nebylo vůbec postupováno a stavba kanalizace realizována, tato byla uskutečněna o cca 25 let později na základě rozhodnutí ONV Klatovy č. j. vod.239/65-Š ze dne 28. 8. 1965, kterým byla povolena stavba povrchového odvodnění a kanalizace v obci x, ke které navíc vůbec nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, a v tomto stavebním povolení pak žádná zmínka o tom, že by kanalizací měl

protékat místní bezejmenný vodní tok, již není. Teorii o existenci místního potůčku protékajícího původní obcí x stále založenou výlučně na 75 let starých listinách, opakovaně nekriticky převzatou správními orgány obou stupňů jen z toho důvodu, že vyhovuje pro odůvodnění jejich rozhodnutí, hodnotí žalobce jako zcela v rozporu se skutečnou situací na místě samém v současné době a několik desítek let nazpět, čehož si ostatně musely být správní orgány obou stupňů při všech místních šetřeních vědomy a z tohoto důvodu žádný přirozený zdroj údajného bezejmenného vodního toku proto ani nezjišťovaly, respektive nezjistily. Faktický stav, který při nikterak důkladném šetření na místě samém musí být zřejmý i naprostému laikovi, je takový, že nad částí obce x, kdy tato část obce se nachází pod místní silnicí ve směru Sušice - Dražovice, žádný přirozený zdroj vody (vodní útvar, který by mohl být za zdroj vody považován), tedy napájený z vlastního povodí či jiného vodního útvaru, není. Takovýto zdroj vody, onen správními orgány tvrzený letitý místní potůček, pak nelze nalézt ani v zastavěné části obce x samotné, první oku zřetelný zdroj vody tekoucí přes pozemek odvolatelů melioračním příkopem je sporná kanalizace a její dvě kanalizační výusti pod částí obce x, tedy zdrojem vody, která napájí údajný bezejmenný přítok řeky Otavy posouzený správními orgány jako vodní tok, je kanalizace, zdrojem vody vytékající z kanalizace jsou pak vodovodní přípojky objektů bydlení v obci napojené na veřejný vodovod, a to poté, co se voda v důsledku užití stává vodou užitkovou, respektive při výtoku ze septiků u jednotlivých objektů bydlení do předmětné kanalizace vodou odpadní obsahující mimo jiné i exkrementy. Za zásadní pro korektní rozhodnutí v této věci žalobce považuje, zda lze uměle vybudovaný povrchový meliorační příkop, do kterého je svedena meliorace z pastvin, do kterého je sváděna odpadní voda ze septiků u jednotlivých objektů bydlení prostřednictvím kanalizačního svodu, a do kterého v důsledku deště příležitostně padá i voda dešťová, považovat ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona za vodní tok. Podle již výše citovaného § 43 odst. 1 vodního zákona se za vodní toky považují *„povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.“* K této definici je pro řešení otázky, zda se v této věci o vodní tok jedná, nutno dále citovat definici povrchových vod, kterými jsou dle § 2 odst. 1 vodního zákona *„vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácejí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních naopak podle § 2 odst. 2 vodního zákona jsou definovány jako podzemní vody „vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásnu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních.“* Z výše uvedených definic pojmů vodního zákona je zřejmé, že vody protékající podzemními drenážními systémy nejsou vodami povrchovými, ale podzemními, a tedy nemohou být považovány za povrchové vody tvořící vodní tok ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Ze za takovéto vody nelze považovat ani vody dešťové a zmíněné odpadní vody ze septiků, je rovněž zřejmé, neboť v případě dešťových vod se nejedná o vody tekoucí melioračním příkopem po převažující část roku (natož trvale), u odpadních vod ze septiků se pak nejedná o vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu. Mimo jiné i ohledem na výše uvedené by neměla rozhodnutí odvolacího správního orgánu ani správního orgánu prvního stupně obstát. Městský soud v Praze pak v rozsudku ze dne 26. 5. 2015, č. j. 3A 233/2011-64 pak dal žalobci v podstatné části argumentů plně za pravdu, pokud v uvedeném rozsudku předchozí rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil mimo jiné s odůvodněním již výše citovaným, kdy konstatoval, že je nutno vycházet nikoli z

historického stavu a z historických listinných důkazů, nýbrž je nutno podrobně zjistit aktuální skutkový stav věci, který má být základem rozhodnutí správních orgánů, kdy tento závazný právní názor nejméně v ohledu zjištění vydatnosti srážek v dané lokalitě a ohledně jednoznačného zjištění existence historického potůčku správní orgány obou stupňů nerespektovaly. Žalobce zdůrazňuje, že správní orgány nejsou oprávněny rozhodovat na základě jakýchsi volných úvah, hypotéz podložených desetiletí starými úředními listinami a v rovině pravděpodobnosti, kdy sám odvolací správní orgán připouští, že přesně v intencích takto pravděpodobnostních exaktními důkazy nepodložených úvah je založeno jeho rozhodnutí, a že soulad takovýchto historických listin s realitou je v současné době neověřitelný. Správní orgány jsou naopak v souladu s § 3 správního řádu povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tato kritéria odvolací správní orgán ani správní orgán prvního stupně při vydání svých rozhodnutí nerespektovaly.

11. Žalobce uvedl, že pro argumentaci žalovaného že původní vodní tok je z části odstraněn svedením do jednotné kanalizace, nesvědčí žádný důkaz. I kdyby byl tento historický potůček vyskytující se v místě ve 40. letech minulého století skutečně od pramene sveden do předmětné obecní kanalizace a jeho vody získaly smísením s vodami vypouštěnými ze septiků charakter vod odpadních, nemohou se tyto odpadní vody stát náhle vodami povrchovými v okamžiku a v místě, kde vytékají na povrch do meliorační strouhy na pozemku žalobce. Proto charakter vod vytékajících z kanalizační výusti VKV1 nikdy nemůže mít charakter vodního toku. Skutečné množství vypouštěných odpadních vod z jednotlivých septiků pak rozhodně nelze exaktně dovodit z množství vody vytékající z kanalizační výusti v porovnání s normovaným, předpokládaným množstvím odpadních vod produkovaných jednotlivými domácnostmi, neboť skutečné množství produkovaných odpadních vod může být výrazně vyšší, v tomto ohledu správní orgány obou stupňů žádné dokazování neprováděly. V této souvislosti je nutno poukázat na fakt, že správní orgán prvního stupně mimo jiné zmiňoval, že v období extrémního sucha přesto tekla kanalizací a melioračním příkopem stálý proud vody. Toto zjištění je dle názoru žalobce důkazem toho, že zdrojem proudu vody nemůže být jakýsi místní potůček či prameny podzemní vody, neboť ty by musely být v době extrémního sucha bez vody (vyschlé), ale pouze odpadní vody vytékající z přepadů jednotlivých septiků. To, že převažujícím, ne-li jediným zdrojem vody v kanalizaci jsou odpadní vody, je logicky odůvodněno právě tím, že zde tečou po celý rok přibližně ve stejném objemu bez ohledu na období extrémního sucha, což zároveň koresponduje s poměrně značným počtem domácností v části obce x. Nepravdivé pak je tvrzení správního orgánu prvního stupně o zjištění stálého proudu vody protékajícího šachtami kanalizace až ke státní komunikaci při místním šetření dne 2. 2. 2016, kdy opak je pravdou. Čím výše v části obce x se jednotlivé kanalizační šachty nacházely, tím slabší proud vody v nich protékal, kdy v nejvýše položených šachtách nebyl proud vody prakticky patrný, což koresponduje s tím, že čím výše se kanalizační šachty nacházely, tím menší počet objektů byl na kanalizaci napojen. Toto je dalším důkazem pro závěr, že převažujícím, ne-li jediným zdrojem vody správními orgány tvrzeného vodního toku jsou vody odpadní, jak již bylo rovněž několikrát uvedeno. S těmito argumenty žalobce se odvolací správní orgán pro jistotu vůbec nezabýval, čímž zatížil správní řízení vadou, kdy postupoval v rozporu s § 93, § 68 odst. 3 správního řádu
12. Žalobce se plně ztotožňuje s posledním stanoviskem Povodí Vltavy, s. p., které obsahuje zcela logické závěry, pokud konstatuje, že meliorační strouha na pozemku žalobce je

vodním dílem a nikoli korytem vodního toku, neboť jsou do něj vypouštěny odpadní vody z jednotné obecní kanalizace a sváděny do významného vodního toku - řeky Otavy. Je sice pravdou, že podle § 43 odstavci 1 vodního zákona je vodoprávní úřad oprávněn rozhodnout, že vodním tokem jsou i jiné povrchové vody než uvedené v ustanovení tedy povrchové vody, které zcela definici vodního toku nenaplnují, nicméně rozhodně není oprávněn rozhodnout tak, že charakter povrchových vod mají odpadní vody vytékající z kanalizace do meliorační strouhy na soukromém pozemku a dále do významného vodního toku, aniž by prošly jakýmkoli čistícím procesem, zde se jedná o zjevné zneužití pravomoci vodoprávních úřadů obou stupňů, respektive pravomoci úředních osob za ně rozhodujících.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že žalovaný správní orgán se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, že nelze vycházet pouze z historických podkladů bez provedení řádného šetření na místě (zda se v korytě povrchové vody vyskytují, zda tečou vlastním spádem trvale nebo po převažující část roku). Na druhou stranu však nelze v tomto druhu řízení historické dokumenty a dřívější rozhodnutí s předmětným vodním útvarem související opomíjet, a to už z toho důvodu, že z nich lze seznat rozsah skutečností, které by bylo vhodné na místě samém ověřit. Historické skutečnosti jsou pak rovněž nezbytné pro posouzení toho, jaký stav má být po právu, řízení v pochybnostech nemůže sloužit k jakési „ratihabici“ stavu protiprávně vyvolaného. Námitka žalobce, že správní orgán přihlížel rovněž k historickým podkladům, tak podle názoru žalovaného správního orgánu není relevantní. Kanalizace pro veřejnou potřebu, která je zaústěna do předmětného otevřeného koryta, je stavbou povolenou (rozhodnutí Místního národního výboru ve x ze dne 28. 8. 1965 čj. Vod.239/65-Š ke zvláštnímu užívání vody, a to stavbou povrchového odvodnění a kanalizace v obci x). Skutečnost, zda je kvalita vypouštěných odpadních vod v souladu s právními předpisy, není relevantní pro řízení v pochybnostech o tom, zda jde o vodní tok. Přesto ve správním řízení byly provedeny důkazy (znalecký posudek předložený žalobcem) prokazující, že vypouštěné odpadní vody vyhovují požadavkům stanoveným právními předpisy. Ani tato žalobní námitka, včetně zpochybňování tehdejší kolaudace předmětného vodního díla, tak není relevantní (a jak prokázal sám žalobce, není ani věcně správná). Pokud jde o povahu vody tekoucí v jednotné kanalizaci, je nesporné, že z hlediska právně formálního se jedná o vody odpadní, neboť tak stanoví zákon. Ovšem zákon též stanoví, že vody nacházející se v hlavním odvodňovacím zařízení jsou vodami povrchovými. Odborným vyjádřením Povodí Vltavy, s. p. ze dne 9. 6. 2016 čj. 30881/2016-510 bylo osvědčeno, že (mj. na pozemku žalobce) bylo vybudováno hlavní odvodňovací zařízení, a to zřejmě v místě bývalého koryta nepojmenovaného drobného vodního toku. § 43 odst. 1 vodního zákona pak nevylučuje, aby se v hlavním odvodňovacím zařízení nacházel vodní tok, naopak tomu tak pravidelně je. Neexistuje zde tedy žádná zákonná překážka, aby vodoteč mezi kanalizační výpustí a významným vodním tokem - řekou Otavou byla vodním tokem ve smyslu ustanovení § 43 vodního zákona.
14. Žalobce dále namítá nezákonnost důkazu provedeného fotografiemi stavu vodního toku pořízenými v průběhu měsíce srpna 2015, když dále zpochybňuje způsob, jakým se správní orgán prvního stupně o rozsudku Městského soudu v Praze dozvěděl. Krajský úřad se o

rozsudku sp. zn. 3 A 233/2011-64 ze dne 26. 5. 2015 dozvěděl řádným způsobem mimo správní řízení od Ministerstva zemědělství bezprostředně po jeho doručení žalovanému správnímu orgánu v rámci zvažování dalšího procesního postupu (podání kasační stížnosti). Správní orgány pořídily fotodokumentaci průtoku vody z VKV1 z veřejně přístupné obecní komunikace umístěné na pozemku parc. č. x, k. ú. x, ve vlastnictví Města Sušice, která sousedí s předmětným pozemkem. Nedošlo tak žádným způsobem k dotčení vlastnických práv žalobce. Stejně tak samotný vodní tok není s ohledem na § 3 odst. 1 vodního zákona předmětem žalobcova vlastnictví, proto jeho námitka porušením ustanovení § 54 odst. 1, 3 správního řádu není důvodná. Naopak lze do jisté míry přisvědčit žalobci v tom, že pořízení fotografií nebylo realizováno v rámci nařízeného ústního jednání, respektive, že účastníci nebyli vyrozuměni o tomto úkonu provedeném mimo jednání předem. Takový postup nelze opravdu považovat za ideální, správní orgán však postupoval v souladu se závazným právním názorem správního soudu, který ve svém již citovaném rozsudku zdůraznil, že (předchozí) místní šetření proběhlo v jarních měsících roku, kdy lze zpravidla očekávat nejbohatší srážkovou činnost a proto má pro předmětné řízení sníženou vypovídací schopnost. Správní orgán prvého stupně proto přistoupil k pořízení fotografií ihned, v měsíci srpnu 2015, který byl, stejně jako předchozí měsíce, pod dlouhodobým srážkovým normálem. Tento stav však nemusel vydržet po delší dobu, proto lze mít za to, že správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu, když zde hrozilo nebezpečí z prodlení. Z hlediska materiálního pak je třeba podotknout, že pořízené fotografie byly součástí správního spisu a žalobce měl možnost se k nim v celém rozsahu vyjádřit, zpochybnit jejich věrohodnost či vypovídající schopnost a navrhnout doplnění dokazování. Této možnosti však nevyužil, žalovaný správní orgán proto považuje tuto žalobní námitku za ryze účelovou a nedůvodnou.

15. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný správní orgán nevypořádal řádně s námitkami žalobce týkajícími se průtoku vody v šachtách zjištěném při místním šetření prováděném krajským úřadem. Žalobce tvrdil, že důkazem, že převažujícím, ne-li jediným, zdrojem vody v kanalizaci jsou vody odpadní, je fakt, že vody zde tečou po celý rok přibližně ve stejném objemu právě bez ohledu na období extrémního sucha, což zároveň koresponduje s poměrně značným počtem domácností v části obce x. Toto tvrzení je však čistě účelové a v rozporu se zjištěním učiněným na místním šetření konaném dne 2. 2. 2016, kde bylo protokolárně zjištěno, že ve všech šachtách až k místní komunikaci, která se nachází nad obcí, byl zaznamenán průtok vody. Tyto skutečnosti osvědčil rovněž žalobce podpisem protokolu z místního šetření. Rovněž provedený rozbor vody prokazuje, že se v kanalizaci nenacházejí pouze vody z domovních odpadů, ale jsou smíšeny s vodami balastními a to v nezanedbatelném množství.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení – město Sušice uvedla, že napadeným rozhodnutím se plně ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že věc má přímou souvislost s další žalobou téhož žalobce, vedenou Krajským soudem v Plzni pod zn. 57 A 112/2017, a v této věci bude rozhodovat senát ve stejném složení, odkazuje na vyjádření se k věci jako osoby zúčastněné na řízení zaslané Krajskému soudu v Plzni v dané věci. V uvedeném vyjádření OZNR shrnula všechna podstatná fakta jak k právnímu stavu kanalizace pro veřejnou potřebu v obci x, tak k existenci vodního toku na uvedených pozemcích, do kterého je kanalizace zaústěna.

Město Sušice nemá pochybnosti o tom, že se jedná o vodní tok, což dokládá trvalý průtok vody během celého roku, v množství, které několikanásobně převyšuje spotřebu napojených domácností.

17. Osoba zúčastněná na řízení - Povodí Vltavy, s. p, se k věci nevyjádřila.

VI.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

VII.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba je důvodná.
20. Žalobce v podané žalobě zpochybňoval postup správních orgánů a závěry obsažené v napadeném rozhodnutí ve dvou rovinách – procesní a hmotněprávní, soud bude proto odůvodnění tohoto rozsudku strukturovat obdobným způsobem.

A.

21. Mezi účastníky není v první řadě sporu o tom, že správní orgány nevyrozuměly žalobce o konání jednotlivých místních šetření (konkrétně dne 7. 9. 2015, 24. 9. 2015, 26. 11. 2015 v případě prvoinstančního řízení a dne 11. 5. 2016 v řízení odvolacím).
22. Je tedy zřejmé, že ze strany správních orgánů došlo k porušení § 51 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), který stanoví, že „o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“ (soud toliko doplňuje, že z obsahu správních rozhodnutí je rovněž zřejmé, že nevyrozumění nebylo způsobeno „nebezpečím z prodlení“, když žalovaný na straně 9 shora napadeného rozhodnutí stran důvodů nevyrozumění účastníků uvedl, že „(vyrozumění) nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků řízení nezbytné. Nadto je ministerstvo toho názoru, že uvědoměním účastníků řízení o všech prováděných místních šetření by bylo nadměrným zatěžováním účastníků řízení a rovněž zatížením státu zbytečnými náklady“).
23. Účastníci se však rozcházejí ohledně závěru, zda dané pochybení (procesní vada) správních orgánů je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (tj. výsledku celého procesu). V této souvislosti soud předesílá, že zrušení rozhodnutí pro procesní vadu mohou odůvodnit jen taková podstatná pochybení správního orgánu, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí (na pozici strany), nebo takové vady, které by potenciálně vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí mít mohly. Zjistí-li soud, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo určitou procesní vadou, vždy musí dále hodnotit, zda popsaná vada mohla či nemohla mít vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Jen v případě, že taková vada zákonnost vydaného rozhodnutí ovlivnit mohla, bude dán důvod ke kasaci správního rozhodnutí. Obdobné závěry jsou ostatně předmětem

konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek NSS č. j. 2 Afs 125/2006 ze dne 28. 2. 2007).

24. Soud dospěl k závěru, že výše popsané procesní pochybení má v projednávané věci vliv na zákonnost rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že v předcházejícím soudním řízení Městský soud v Praze vymezil jako nosný důvod pro zrušení původního rozhodnutí žalovaného právě skutečnost, že správní orgány vycházely toliko z „*papírového stavu*“ a neprovedly v dostatečné míře ohledání na místě. Zároveň prvoinstanční orgán učinil z výsledků místních šetření konaných v září 2015 klíčové skutkové zjištění (viz strana 7 bod Ad 3) prvoinstančního rozhodnutí, o které opřel závěr o tom, že průtok v korytě je dostatečné intenzity, aby se jednalo o vodní tok ve smyslu § 43 vodního zákona. Nevyrozumění žalobce o provedení místních šetření tak nepředstavuje toliko formální pochybení bez možného vlivu na výsledek procesu (tak by tomu bylo např. za situace, v níž by skutkový stav bezpečně byl prokázán jinými důkazy), ale jde o narušení ústavně zaručeného právo účastníka řízení vyjádřit se k prováděným důkazům ve smyslu článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud doplňuje, že přítomnost účastníka u místního šetření má značný význam, neboť místní šetření je jeden z nejbezpečnějších důkazů umožňujících správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro rozhodnutí, účastník proto musí mít možnost se tohoto postupu účastnit a upozornit správní orgán na z jeho pohledu relevantní skutkové okolnosti, které mají být předmětem vnímání správního orgánu.
25. Pokud se jedná o druhé namítané pochybení prvoinstančního orgánu procesní povahy, spočívající v tom, že prvoinstanční orgán provedl místní šetření dříve, než žalovaný přistoupil v důsledku závazného právního názoru Městského soudu v Praze ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci prvoinstančnímu orgánu, pak soud optikou výše uvedeného (viz bod 23 rozsudku) má za to, že takový postup jistě představuje procesní pochybení, neboť v době, kdy prvoinstanční orgán v září 2015 prováděl místní šetření, nebyl oprávněn vést správní řízení (správní řízení bylo ve fázi řízení odvolacího, jež vede v souladu s § 81 a násl. vede odvolací správní orgán - žalovaný), avšak za situace, v níž by prvoinstanční orgán postupoval při místním šetření v souladu se zákonem a vyrozuměl o něm žalobce, nedošlo by v důsledku takového postupu k zásahu do práv žalobce (žalobce ani zkrácení svých práv v tomto směru v žalobě nepopsal), proto dané pochybení nemůže být bez dalšího důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

B.

26. Žalobce dále vznesl žalobní námitku hmotněprávního charakteru opírající se o tvrzení, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutkový stav týkající se charakteru vod protékajících melioračním příkopem na pozemku žalobce a došly k nezákonnému závěru, že se jedná o vodní tok ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona, podle něhož *„vodní toky jsou povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.“*
27. Soud při přezkumu závěrů správních orgánů stran naplnění předpokladů vymezených v právě citovaném ustanovení vodního zákona narazil na vnitřní rozpornost klíčových rozhodovacích důvodů obsažených v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí. Prvoinstanční orgán při hodnocení skutkových zjištění týkajících se množství a intenzity vody vyvěrající z kanalizačního vyústění VKV1 do melioračního příkopu dospěl k závěru,

že „dle znaleckého posudku vypracovaného RNDr. J. H. ve věci stanovení dotčení práv manželů A. vypouštěním odpadních vod do svodných odvodňovacích příkopů na pozemky v jejich vlastnictví byl průtok v odvodňovacím příkopu 2 (meliorační příkop za VKV 1) dne 12. 3. 2014 prům. 0,86 l/s. V povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, vydaném Městským úřadem Sušice - odborem životního prostředí dne 8. 12. 2010, bylo povoleno vypouštění odpadních v množství prům. 0,125 l/s (předpokládaná produkce odpadní vody na 1 obyvatele byla 120 l/den). Je tedy zřejmé, že se v kanalizaci nachází ve větší míře povrchové a podzemní vody než vody odpadní (zvýrazněno soudem).“ Tento závěr následně aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že „ze správních úvah krajského úřadu, týkající se povoleného množství vypouštěných odpadních vod, vyplývá, že skutečné množství vypouštěných vod z VKV1 téměř 7x převyšuje množství odpadních vod vypouštěných z jednotlivých nemovitostí (dle množství uvedeného povolení k vypouštění odpadních vod z r. 2010 a množství naměřeného z důvodu zpracování znaleckého posudku). Odpadní vody z nemovitostí jsou v jednotné kanalizaci ukončené VKV1 prokazatelně nařezovány, a to bezesporu i vodami balastními (vodami podzemními).“ I pokud soud pomine, že správních orgány vychází toliko z obsahu povolení k vypouštění odpadních vod, aniž by jakkoliv ověřovaly, zda skutečné množství vypouštěných odpadních vod je v souladu s daným povolením (nijak se v této souvislosti nevypořádaly s pochybnostmi žalobce stran silného průtoku vody při rekordním suchu, v němž podle tvrzení prvoinstančního orgánu vysychají i větší toky), shora uvedenou argumentaci o tom, že v kanalizaci se nachází ve větší míře povrchové a podzemní vody, jimiž je zásobován vodní tok při vyústění z kanalizace, neguje úvaha žalovaného obsažená na straně 6 (uprostřed) napadeného rozhodnutí, podle níž „jednotná kanalizace není ani drenážním systémem ani studnou, okamžikem vstupu podzemních vod do jednotné kanalizace tak ztrácejí podzemní vody svůj charakter (přestávají se vyskytovat v pásnu nasycení v přímém styku s horninami) a smísením s odpadní vodou v jednotné kanalizaci se stávají rovněž vodami odpadními (zvýrazněno soudem).“ Žalovaný dále uvážil, že právě uvedené platí i pro vody srážkové, které vtékají do kanalizace. Není tedy vůbec zřejmé, v jakém poměru jsou v kanalizaci obsaženy vody povrchové ve vztahu k vodám odpadním (které jsou podle právě citované úvahy tvořeny i vodami srážkovými a podzemními), a zda pouze vody povrchové jsou samy schopny generovat průtok takové intenzity, aby se jednalo o vodní tok ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona, neboť žalovaný intenzitu průtoku z vyústění VKV1 opírá i o množství vod podzemních, o nichž však následně konstatuje, že jsou vodami odpadními. Pokud se jedná o vody podzemní vyústěné ze sběrných drénů umístěných v trase příkopu, pak jejich množství a intenzitu žalovaný v dosavadním řízení však nijak blíže nezkoumal a vždy vztahoval své skutkové závěry ke stavu u výpustě VKV1 (viz shora), čemuž odpovídají i fotografie z (nezákonných) místních šetření – např. při místním šetření ze dne 26. 11. 2015 byl fotograficky zaznamenán pouze stav u výpustě VKV1, žádný jiný zdroj vodního toku zaznamenán nebyl.

28. Matoucí je i další závěr obsažený v napadeném rozhodnutí, a to sice, že „jednotná kanalizace pro veřejnou potřebu pak odvádí pouze vody odpadní. (viz strana 9 napadeného rozhodnutí)“ Pokud by platila tato úvaha, potom by proud vod vytékajících z vyústění VKV1 nebyl ničím jiným, než vyústěním kanalizace a nebylo by možné o vodním toku (ale ani o povrchových vodách) vůbec hovořit.
29. Žalovaný si nejprve bude muset v dalším řízení ujasnit, jaké vody z výpustě vytékají, tj. zda se jedná o vody povrchové zároveň s vodami odpadními (čemuž by odpovídala argumentace citovaná v bodě 27 rozsudku), či jde pouze o vody odpadní (viz bod 28

rozsudku). Poté musí zkoumat, zda průtok povrchových vod v příkopu může být dostatečný v tom směru, aby se jednalo o vodní tok – v případě varianty nastíněné v bodu 28 rozsudku by bylo nezbytné, aby celoroční průtok zajišťovali zejména podzemní vody vyústěné ze sběrných drénů umístěných v trase příkopu a případně vody srážkové (podle dané argumentační linie z výustě totiž vyvěrá pouze voda odpadní).

30. Soud dále odmítá úvahu žalovaného o tom, že existenci průtoku povrchových vod v příkopu prokazují v minulosti vydaná rozhodnutí týkající se povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových (strana 9 napadeného rozhodnutí). Je třeba si uvědomit, že žalovaný opět zakládá svá skutková zjištění na „papírovém stavu“, který bez dalšího nemusí být aktuální (první z žalovaným odkazovaných rozhodnutí bylo vydáno před více jak 50 lety), zároveň jestliže žalobce v žalobě vznesl konkrétní polemiku zpochybňující charakter vod v příkopu, žalovaný je povinen uvést jasně formulované myšlenkové úvahy týkající se této otázky opřené a reálně zjištěný skutkový stav, nikoliv pouze obecně odkázat na jiné správní rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti nijak srozumitelně nevysvětlil, proč za situace, v níž dospěje k závěru, že *„v souladu s platnou legislativou odvádí jednotná kanalizace pro veřejnou potřebu pouze vody odpadní“*, se z odpadních vod při výtoku z kanalizační stoky bez dalšího stávají vody povrchové.
31. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

IX.

Náklady řízení

32. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. prosince 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu